

رسالت و مسئولیت اصلی انسان ها مبارزه است/ امامت پشتوانه نبوت

اگرچه اشک در برابر مصیبت عاشورا اجتناب ناپذیر است، اما رسالت و مسئولیت اصلی انسان ها مبارزه است

اگرچه اشک در برابر مصیبت عاشورا اجتناب ناپذیر است، اما رسالت و مسئولیت اصلی انسان ها مبارزه است و نیز اگرچه شفاعت آن حضرت برای گناهکاران جای تردید نیست، اما نباید هدف را منحصر به آن کرد. متن زیر یادداشتی از یحیی یثربی استاد فلسفه است که در ادامه می خوانید؛

هدف اصلی دین و بعثت انبیا سه چیز است:

۱- غفلت زدایی از ذهن انسان و حرکت دادن او به سمت خداوند

۲- تنظیم دنیا در جهت آخرت. به گونه ای که زندگی دنیوی از مردم گرفته نشود و آن را طوری تنظیم کنند که به سعادت اخروی منجر شود.

۳- پاسداری از اعتبار و اصالت انسان و رها ساختن او از قید و بند سلطه ها و قدرت های شیطانی.

در روزگاری که هنوز نبوت ختم نشده بود، انسان پیام الهی را از پیامبران می گرفت و با پیروی از آنها، هدف های یاد شده را دنبال می کرد. اما با گذشت زمان، عده ای با پیروی از هوا و هوس، به تحریف پیام الهی می پرداختند. در نتیجه، به ایمان مردم و اعتبار و شخصیت آنان آسیب وارد می شد. چنین افرادی با این تحریف ها خود را به مقام خدایی رسانده، به بهره کشی از مردم می پرداختند. از این رو، پیامبر دیگری مبعوث می شد و به اصلاح این تحریف و انحراف می پرداخت تا سه هدف اصلی دین و نبوت تامین شود. این جریان تا زمان رسول خدا (ص) ادامه پیدا کرد و سرانجام با وجود مبارک آن حضرت، نبوت خاتمه یافت.

جای تردید نیست که هنوز هم ضرورت هدایت و اصلاح انحراف ها و تحریف ها از بین نرفته است، زیرا نه انسان به جایی رسیده است که بتواند دست از تحریف و انحراف بردارد و نه خداوند، انسان ها را در تحریف و انحراف رها کرده است. در واقع، اگر بعثت ها لطف بودند، تداوم رفع و دفع انحراف ها و تحریف ها نیز لطف است، لذا خداوند از این لطف دریغ نمی کند. اینجاست که مسئله امامت مطرح می شود. در واقع عقیده به امامت، عقیده به پشتیبانی آسمانی از اعتبار و اصالت انسان و حفظ وی از انحراف می باشد.

در تاریخ اسلام، می توان اولین تجربه های تحریف و انحراف را در زمان حیات رسول خدا (ص) مشاهده کرد، به نحوی که آن حضرت پس از فتح مکه، نگران افرادی بودند که با ایمان آوردن های دروغین، تلاش می کردند از این ایمان به عنوان ابزار و وسیله ای برای رسیدن به قدرت استفاده کنند.

با به حکومت رسیدن یزید که شخصیتش برای مسلمانان شناخته شده بود، خطر تحریف و انحراف صورت علنی به خود گرفت. قیام امام حسین (ع) پاسخی به نیاز جامعه در جهت مبارزه با این انحراف بود.

اگر چنین نگاهی به مسئله قیام عاشورا داشته باشیم، متوجه می شویم که چنین قیام و مبارزه ای در همیشه تاریخ ضرورت داشته است. یعنی همانطور که همیشه خطر تحریف و انحراف وجود دارد، مبارزه با آن نیز ضرورت خواهد داشت و این یعنی اینکه باید به یاد داشت هنوز هیچکدام از مسئولیت ها در قبال انسان به سرانجام و پایان نرسیده است.

امام حسین (ع) مسئولیت خود در قبال انسان را پذیرفته و به مبارزه با جریان انحرافی زمان خویش برخاست، با این عقیده راسخ که این حرکت با شهادت وی به پایان نخواهد رسید و پیروان راستین وی این راه را ادامه خواهند داد. در واقع، رسالت عاشورا در تاریخ آن است که همه ما، هر لحظه باید برای مبارزه با تحریف ها هشیار و آماده بوده، به ادای مسئولیت خویش بپردازیم.

پیام امام حسین(ع) این نیست که به خاطر شهادت مظلومانه او، اشک بریزیم و بر سر و سینه بکوبیم، بلکه پیام وی آن است که برخیزید و مبارزه کنید و در این راه از مرگ نهراسید.

اگرچه غم و اشک در برابر مصیبت های عاشورا اجتناب ناپذیر است، اما رسالت و مسئولیت اصلی انسان ها مبارزه است و نیز اگرچه شفاعت آن حضرت برای گناهکاران جای تردید نیست، اما نباید هدف عاشورا را منحصر به آن کرد، بلکه باید هر لحظه و هر روز آماده و به هوش باشیم تا مسئولیت خود را در قبال دین و جامعه ادا کنیم.

هر وقت به قیام امام حسین (ع) با این دید نگاه کنیم که باید با انحراف و تحریف دین مبارزه کرد، آنگاه معنای جمله معروف «هر روزی عاشورا»؛ هر زمینی کربلاست و هر روزی عاشورا؛ برایمان روشن می گردد و به مفهوم آن پی می بریم:

جدال کفر و ستیز ستمگران با خلق

همیشه بوده و

هست و

همیشه خواهد بود!

مباد آنکه

به عذری ز کار وامانیم!
مباد آنکه
عزاداری شهیدان را جهاد پنداریم!
چه جای گریه؟!
که جای قیام و تدبیر است!
چه جای ناله؟!
که جای نهیب و نعره­ی شیر!